

Katil

– AliKemal · 30 Nisan 2016

Dereköy, Fırat kenarına inen bir yamaçta kuruluydu. Fırat'ın sert suları kıyının yumuşak toprağını kemire kemire yatağını her yıl daha bir genişletiyordu. Her yıl meydana gelen su taşkınlarından sakınıldığından köy evleri az yukarılıktı. Yamaçtaki köy evleri, bahçelerinde büyütülmüş meyve ağaçlarının gölgesinde birer karaltı gibi görünüyordu. Her biri bir karaltı içinde saklanmış gibi duran evlerin eskimiş panjurları aşağılardaki devasa nehrin akıta akıta bitiremediği azgın sularına bakıyordu. Su ile evler arasında yer alan bahçeler, koyu yeşilini nehrin üstüne yansıtıyordu. Nehrin karşı yanındaki çıplak bozkırdan gelen rüzgâr, bu yeşilliğin arasına sızarak özellikle gecenin ıssızlığında uğultusunu hiç kesmiyordu. Köy meydanından başlayan stabilize bir yol yamacın arka yüzünden dolaşarak nehrin üstünde yer alan betonarme bir köprüye ulaşıyordu. Köprünün öbür ucunda Kemah'ı Erzincan'a bağlayan asfalt yol vardı.

Arap Kazım yaşlı anası Ayşana, Pitbull cinsi köpekleriyle ve avludaki küçük ağılda baktıkları birkaç koyunla beraber bu köydeki iki göz bir kerpiç evde yaşıyorlardı. Arap Kazım, Katil adını koyduğu Pitbullu şehirdeki askerlik arkadaşından henüz yavruyken alıp getirerek büyütmişti. Evin kapısına yakın kerpiçten yapılmış kulübesinde uzun bir zincire bağlı tutuluyor ve eve, ev sahiplerinin refakatı olmazsa hiç bir yabancıya girmesine izin vermiyordu.

Arap Kazım ve Sarı Sülü, Dere köyde doğup büyümüşlerdi, ama pek geçinemezlerdi. Fırat kenarında yanyana olan bahçelerine dair ufak tefek sorunlar nedeniyle tartıştıkları da oluyordu. Bu tartışmalardan en sonuncusunda işi küfürleşmeye kadar vardırıncaya kavgaya tutuşmuşlar, kavga esnasında düşüp kafasını bir taşla vuran Arap Kazım ölmüştü. Ayşana, onu Sarı Sülü'nün kafasına taşla vurup öldürdüğüne inanıyordu.

Arap Arif toprağa verildiği gün Ayşana onun mezarı başında, kanını yerde bırakmayacağına yeminler verdi.

Görülen mahkemelere gidip gelmek için ağılda tuttuğu koyunları satmak zorunda kaldı.

Oğlunun düşüp de öldüğüne hiç bir zaman inanmasa da iki yıl süren mahkemelerde görev alan yargıçlar onun gibi düşünmediklerinden Sarı Sülü'ye dört sene ceza verip dosyayı kapatmışlardı. Karardan sonra temyizler de düşürüldükten sonra bir sene daha hapiste kalan Sarı Sülü, elini sallaya sallaya köye döndü.

Sarı Sülü'nün döndükten sonraki ilk işi, köyün hatırı sayılır yaşlılarını Ayşana'ya yollayarak, elini öpüp helallik dilemek için ziyaretine gelmesine izin istemek oldu. Ayşana, "olur elbet," diyerek istenilen izni verdi.

Ailesiyle ve hatırlı yaşlılarla ziyaretine gelen Sarı Sülü, hediye olarak da iki küçük kuzu getirmişti. Kuzuları avludaki ağıla kapatıp gelerek kadının elini öptü.

"Bir kazadır oldu Ayşana, ne olur hakkını helal et! Vallahi billahi istemezdim böyle olmasını. Keşke onun yerine ben düşeydim de ben kafamı vurup öleydim," dedikçe Ayşana:

"Bir kazadır olmuş işte... Sen içini rahat tut hele, kadere karşı konulmaz," diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Sarı Sülü, "bundan böyle ben de bir oğlunum Ayşana'm; her bir işine, her bir sıkıntına yeterim izninle," diyerek çıkıp gitti.

Yaşlı kadının rahmetli oğlundan başka bir de kızı vardı. Kemah'ta oturan kız, her gelişinde yalvar yakar kendisiyle Kemah'a gelmesi için dil dökmesine rağmen, Ayşana inatla köyde oturmayı sürdürdü. Kızından olma torunları Sarı Sülü'ye kinlenerek dayılarının intikamını almaya meylettikçe onları da yatıştırmayı başardı.

Sarı Sülü verdiği sözde durarak Ayşana'nın her ihtiyacına koşturuyordu. Kış sonunda kendi bahçesiyle birlikte Ayşana'nın bahçesini de sürerek, bahçeye istediği her sebze fidesini dikmiş, kendi bahçesini sularken Ayşana'nın bahçesini de sulamıştı.

Ayşana, her gün Fırat kenarına iniyor, zaman zaman bahçesinde çalışsa da çokça Fırat kıyısına oturup önünden hızla akıp giden sulara bakarak derin düşüncelere dalıyordu. Tek düşündüğü şey, oğlunun mezarı başında verdiği intikam yeminiydi. Oğluna söz vermişti, bu sözünü tutmaktan hiç, ama hiç caymamıştı. Sarı Sülü gelipte el öptüğünde bile aklında bu intikam duygusu vardı, ama belli etmek istememişti. Yatağında rahat uyuyamıyor, yatağın içinde sabahlara kadar dönüp duruyor, düşlerine gelen oğlu, "Hani, ne oldu ana öcüm?" diye soruyordu. Üzerindeki gerginlikten hiç kurtulamıyordu. Öte yandan iyice yaşlanmıştı da, zor yürüyen bacaklarıyla, iki üç çapa salladığında yoruluveren kollarıyla mı alacaktı intikamını? Nasıl alacaktı? İşte su kıyısında oturdukça bu soruya bir cevap arıyordu.

Aradığı cevabı Katil'in yalını hazırlayıp kulübesine koyarken buldu. Bulduğu cevap son derece acımasızdı. Daha sonra bu fikri kendi kafasında günlerce tartıştı ve nihayet uygulamaya karar verdi.

Hemen ertesi sabah avluya çıkıp Katil'i kulübesine sokup kapısını kapattı. Hayvan huysuzlanıp uzun uzun havlasa da umursamadı. Ertesi sabah götürüp, yirmi dört saat boyunca karanlık kulübesinde susmamacasına havlayıp uluyan köpeğin suyunu verdi. Suyun yanında yiyecek olarak hiç bir şey vermedi. Aynı şeyi ikinci günde de tekrar etti, köpek yine susmaksızın havlayıp ulumayı sürdürdü. Üçüncü günün akşamı köpeğin aklıktan sesi nihayet kesilmişti, onu yine sulayıp aç bıraktı.

Ayşana dördüncü günü bahçesinden çapalayıp bir kıyıda biriktirmiş olduğu kurumuş otları sırtlayıp eve getirirken önüne çıkan Sarı Sülü, "o yaban otlarını ne edeceksin Ayşana?" diye sorunca, ona:

"Bahçeye kargalar dadanmış a oğul, bir korkuluk edip bahçeye dikeceğim," dedi.

Sarı Sülü otları onun sırtından alıp eve kadar getiriverdi. Sarı Sülü hazır gelmişken, "çoktandır et yemeğe hasret kaldım oğul, şu kuzulardan birini kesip yüzüver hele," diyerek, Sarı Sülü'nün hediye ettiği iki kuzudan birini kesivermesini istedi. Sarı Sülü, hayvanı kesip parçalayarak leğene doldurup eve götürdü. Hayvandan çıkan sakatları da, "köpeğe yediririm," diyerek attırmadı.

Sarı Sülü gittikten sonra, avluda epeyi uğraşarak iki tahta parçasını artı biçiminde birbirine bağladı. Her yanını otlarla bir güzel sardı. Kafa kısmına da önce kuzunun bağırsaklarını dolayıp, otla sarıp bir bezi de dolayarak bağladı. Sonrada korkuluğu avlunun ortasına dikti.

Etin kokusunu almış olan Katil yeniden havlamaya başlamıştı. Gitti, kulübenin kapısını açarak köpeği çıkarttı. Tasmaını çözüp zincirden kurtararak, "kıs kıs kıs!" diye komut vererek onu korkuluğa yönlendirdi. Katil, hızla korkuluğun kafasına sığırayıp devirdi ve bezi parçalayarak bağırsakları yedi, bitirdi.

Ayşana, dudaklarında bir memnuniyet ifadesiyle köpeği izledi. Köpek işini bitiripte yalanırken onu yeniden zincire vurdu.

Aynı şeyi tekrar ede ede Katil'i korkuluğun kafasını parçalayarak yiyeceğini elde etmeye iyice alıştırdı.

Kuzunun eti tamamen bittiğinde Katil'i kulübesine hapsetmekten vazgeçip, eskisi gibi kulübenin önünde bağlı tutmaya başladı. Hemen her gün tasmaını çözüp, "kıs kıs kıs!" komutuyla korkuluğa saldırtarak, korkuluğun kafasını parçalatıyor, ondan sonra yiyecek veriyordu.

Katil, "kıs kıs kıs!" komutuna iyice alışmıştı ve onu her işittiğinde kendisine gösterilen korkuluğu gidip parçalıyordu.

Ayşana, nihayet intikamını alabileceğine karar verdi. Katil'i üç gün aç bıraktı. Fırat kıyısındaki bahçeye indi. Yan bahçedeki Sarı Sülü'ye evinde az zahmetli bir iş olduğunu, akşama eve uğrayıvermesini, söyledi.

Akşamüstü Sarı Sülü avluya girip, "Ayşana! Ayşana! Hele tut şu köpeği de geleyim," diye seslendiğinde, avluya çıkan yaşlı kadın:

"Tamam, oğul, tutayım da geç eve hele!" diyerek köpeğin yanına vardı.

Sarı Sülü eve girmek için hamle ettiğinde, evin kapısını açamadı.

"Ayşana, kapı açılmıyor; kilitli mi, ne?" derken, o arada yaşlı kadın tasmaını çözdüğü köpeğe komut verdi:

"Kıs! Kıs! Kıs!"

*

Hemen aynı akşam köy halkının hemen hepsi, Arap Kazım'ın köpeği Katil'in, Sarı Sülü'nün gırtlakını ve yüzünü paramparça edip öldürerek sahibinin intikamını aldığını konuşuyordu. Ayşana'ya bir suç yıkmak hiç kimsenin aklının ucundan bile geçmedi.